

Sygn. akt II Ka 798/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2017 r.

sprawy **M. U.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji, wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 7 października 2016 r. sygn. akt II K 817/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że obniża wymiar orzeczonej skazanemu M. U. kary łącznej pozbawienia wolności do 8 (ośmiu) lat; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. II Ka 798/16

UZASADNIENIE

M. U. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 4 listopada 2010 roku wydanym w sprawie sygn. akt VII K 210/10 za czyny z art. 286 § 1 kk. popełnione w okresie od dnia 2 grudnia 2008 roku do dnia 8 maja 2009 roku w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 4 (czterech) lat tytułem próby; na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono solidarny obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwot: 4260zł, 1250zł, 2600zł, 2160zł; **wyrok stał się prawomocny 15 listopada 2010 r.**, postanowieniem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 29 stycznia 2015 roku w sprawie sygn. akt II 2 Ko 243/15 **zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wykonano w całości w dniu 19 września 2016 roku;**

2. Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 9 czerwca 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1151/10 za czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w dniu 24 września 2009 roku na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby; na podstawie art. 72 § 2 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2350zł w terminie 2 (dwóch) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, **wyrok ten stał się prawomocny 17 czerwca 2011 r.**, postanowieniem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 15 maja 2015 roku w sprawie sygn. akt II 2 Ko 211/15 **zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności;**

3. Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 2 sierpnia 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 243/09 za:

a) czyny z art. 286 § 1 kk. popełnione w okresie od dnia 7 lipca 2008 roku do dnia 9 lipca 2008 roku w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

b) czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w dniu 20 kwietnia 2007 roku na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

-przy czym w/w kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny połączono i wymierzono karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 4 (czterech) lat tytułem próby; na podstawie art. 72 § 2 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 4460zł w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, **wyrok ten stał się prawomocny z dniem 21 września 2011 r.**, postanowieniem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 16 stycznia 2015 roku w sprawie sygn. akt II 2 Ko 1851/14 **zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności;**

4. Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 13 września 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1128/10 za czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w dniu 11 grudnia 2008 roku na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby; na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1100zł, **wyrok ten stał się prawomocny z dniem 15 października 2011 r.**, postanowieniem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 27 maja 2015 roku w sprawie sygn. akt II 2 Ko 889/15 **zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności;**

-przy czym wyrokiem łącznym z dnia 6 września 2012 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 406/12 Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim połączył wszystkie grzywny orzeczone wyrokami wskazanymi w pkt 1-4 powyżej orzekając łączną karę grzywny, **która została wykonana w dniu 7 października 2013 roku;**

5. Sądu Rejonowego w Koziennicach VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Lipsku z dnia 3 lipca 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt VII K 11/13 za czyny z art. 286 § 1 kk. popełnione w okresie od dnia 21 października 2008 roku do dnia 23 października 2008 roku w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby; na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono solidarny obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych

kwot 1200zł i 2250zł; **wyrok ten stał się prawomocny z dniem 11 lipca 2013r.**, postanowieniem Sądu Rejonowego w Lipsku z dnia 28 czerwca 2016 roku w sprawie sygn. akt II Ko 566/15 **zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności; karę grzywny wykonano w dniu 12 lutego 2015 roku;**

6. Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 9 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt VI K 96/14 za czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w dniu 6 maja 2013 roku na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych; wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 19 grudnia 2014 roku sygn. akt V Ka 907/14 orzeczoną karę pozbawienia wolności złagodzone do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy; **dzień 19 grudnia 2014 r. jest datą prawomocności orzeczenia;**

7. Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 26 sierpnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 990/13 za czyny z art. 286 § 1 kk., popełnione w okresie od dnia 27 listopada 2012 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku w warunkach ciągu przestępstw, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych, na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwoty 6900zł, **wyrok ten stał się prawomocny z dniem 18 września 2014 r.;**

8. Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 17 grudnia 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt VII K 288/12 za:

a) czyny z art. 286 § 1 kk. popełnione w okresie od dnia 14 maja 2008 roku do dnia 19 września 2008 roku w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

b) czyny z art. 286 § 1 kk. popełnione w okresie od dnia 30 marca 2009 roku do dnia 1 września 2009 roku w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

-przy czym w/w kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny połączono i wymierzono karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwot: 3400zł, 2923,32zł, 400zł; wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 10 października 2014 roku sygn. akt II Ka 136/14 zmieniono zaskarżony wyrok uchylając orzeczoną grzywnę, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, **dzień 10 października 2014 r. jest datą prawomocności orzeczenia;**

9. Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 29 stycznia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1449/13 za czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w dniu 7 czerwca 2013 roku na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych, na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 750zł; wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 21 października 2014 roku sygn. akt II Ka 415/14 zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, **dzień 21 października 2014 r. jest datą prawomocności orzeczenia;**

10. Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 31 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1150/13 za czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w dniu 30 kwietnia 2009 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie

kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby; na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 2290,14zł; **wyrok stał się prawomocny z dniem 4 marca 2015 r.**, karę grzywny wykonano w dniu 24 listopada 2015 roku;

11. Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 czerwca 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt VI K 617/14 za czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w dniu 27 maja 2013 roku na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwoty 3300,00zł; wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 marca 2015 roku sygn. akt V Ka 145/15 zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, **datą prawomocności orzeczenia jest dzień 24 marca 2015 r.**,

12. Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 1 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 686/14:

a) za czyn z art. 286 § 1 kk. w zb. z art. 270 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk. popełniony w okresie od dnia 22 października 2013 roku do dnia 5 listopada 2013 roku na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) za czyny z art. 286 § 1 kk. popełnione w okresie od dnia 25 kwietnia 2013 roku do sierpnia 2013 roku w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

-przy czym na podstawie art. 91 § 2 kk. w/w kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 30 lipca 2015 roku sygn. akt II Ka 357/15 zmieniono zaskarżony wyrok rozwiązując orzeczenie o karze łącznej, podwyższając karę pozbawienia wolności za czyn z pkt a) do 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i orzekając karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, **datą prawomocności orzeczenia jest 30 lipca 2015 r.**;

13. Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 27 listopada 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 24/15 za czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w październiku 2008 roku na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1494,31zł w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, **wyrok ten stał się prawomocny z dniem 14 stycznia 2016 r.**;

14. Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 289/14 za czyn z art. 286 § 1 kk. popełniony w dniu 3 sierpnia 2013 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 3426,72zł; wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 11 marca 2016 roku sygn. akt II Ka 716/15 zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, **datą prawomocności orzeczenia jest 11 marca 2016 r.**;

15. Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 9 lutego 2016 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 114/15 za czyny z art. 286 § 1 kk. popełnione w okresie od dnia 3 czerwca 2013 roku do dnia 27 września 2013 roku w warunkach ciągu przestępstw na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, **wyrok ten stał się prawomocny z dniem 31 marca 2016 r.**

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 7 października 2016 r., sygn. II K 817/15:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk, art. 89 § 1, 1a, 1b kk, art. 569 § 1 kpk oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

1/ Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 9 czerwca 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1151/10 (punkt 2 części wstępnej wyroku) w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

2/ Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 2 sierpnia 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 243/09 (punkt 3 części wstępnej wyroku) w wymiarze 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności (kara łączna),

3/ Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 13 września 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1128/10 (punkt 4 części wstępnej wyroku) w wymiarze 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4/ Sądu Rejonowego w Kozienicach VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Lipsku z dnia 3 lipca 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt VII K 11/13 (punkt 5 części wstępnej wyroku) w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

5/ Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 9 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt VI K 96/14, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 19 grudnia 2014 roku sygn. akt V Ka 907/14 (punkt 6 części wstępnej wyroku), w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

6/ Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 26 sierpnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 990/13 (punkt 7 części wstępnej wyroku) w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

7/ Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 17 grudnia 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt VII 288/12 (punkt 8 części wstępnej wyroku) w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (kara łączna),

8/ Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 29 stycznia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1449/13 (punkt 9 części wstępnej wyroku),

9/ Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 31 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1150/13 (punkt 10 części wstępnej wyroku) w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

10/ Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 czerwca 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt VI K 617/14 (punkt 11 części wstępnej wyroku) w wymiarze 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

11/ Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 1 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 686/14, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 30 lipca 2015 roku sygn. akt II Ka 357/15 (punkt 12 części wstępnej wyroku) w wymiarze 2 (dwóch) lata pozbawienia wolności (kara łączna),

12/ Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 27 listopada 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 24/15 (punkt 13 części wstępnej wyroku) w wymiarze 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

13/ Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 17 września 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 289/14 (punkt 14 części wstępnej wyroku) w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

14/ Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 9 lutego 2016 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 114/15 (punkt 15 części wstępnej wyroku) w wymiarze 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

i orzekł karę łączną 10 (dziesięciu lat) pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk, art. 569 § 1 kpk oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015 r., poz. 396) połączył kary grzywny orzeczone wyrokami:

1/ Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 9 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt VI K 96/14 (punkt 6 części wstępnej wyroku) w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych,

2/ Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 26 sierpnia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 990/13 (punkt 7 części wstępnej wyroku) w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych,

3/ Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 29 stycznia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 1449/13 (punkt 9 części wstępnej wyroku) w wymiarze 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

i orzekł karę łączną grzywny w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych na podstawie art. 86 § 2 kk ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

III. w pozostałej części połączone wyroki pozostawił do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres odbytej kary w sprawie Sądu Rejonowego w Grójcu sygn. akt VI K 96/14 od dnia 19 września 2016 roku do dnia 7 października 2016 roku;

V. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 4 listopada 2010 roku wydanego w sprawie sygn. akt VII K 210/10 (punkt 1 części wstępnej wyroku);

VI. zwolnił skazanego z kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wnieśli skazany M. U. oraz jego obrońca.

Skazany M. U. zaskarżył wyrok w całości na jego korzyść zarzucając temu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania oraz błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a nadto rażącą niewspółmierność kary, przy czym nie wskazał przy tych zarzutach apelacyjnych na czym te uchybienia miałyby polegać. Z uzasadnienia tego środka odwoławczego wynika, iż w jego odczuciu Sąd nie wziął pod uwagę wielu czynników, które mają znaczenie przy określeniu wymiaru kary łącznej takich jak: popełnienie przestępstw w krótkich odstępach czasu; niezastosowanie przy orzeczeniu kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszaniem ich wykonania przepisów art. 89 § 1, 1a i 1b kk w zw. z art. 87 § 1 kk; niezastosowanie przez Sąd I instancji art. 71 § 2 kk nieuwzględnienie, iż większość orzeczonych w stosunku do niego kar pozbawienia wolności orzeczono z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary, co oznacza, że Sądy dopatrzyły się przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary pomimo licznych skazań, jak również faktu, iż SR w Oleśnicy udzielił mu odroczenia wykonania kary. W ramach wniesionej apelacji skazany ten podniósł, iż w jego ocenie orzeczony wobec niego wyrok łączny pogarsza jego sytuację albowiem nie połączono w nim kary pozbawienia wolności ze sprawy VII K 201/10, którą zakończył już odbywać. Zaznaczył także, iż jego zdaniem orzeczona przez Sąd Rejonowy kara łączna 10 lat pozbawienia wolności jest obarczona rażącą surowością, głównie z uwagi na fakt, iż w Zakładzie Karnym znalazł się po raz pierwszy, a kara łączna w wymiarze przyjętym przez Sąd Rejonowy orzeczona wyłącznie w wyniku połączenia kar za oszustwa nie jest współmierna do porównywalnych wymiarem kar za ciężkie zbrodnie.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skazany wniósł o zmianę wyroku poprzez zastosowanie zasady absorpcji co do kary łącznej pozbawienia wolności, jak i kary łącznej grzywny, ewentualnie na podstawie art. 37a kk o zastosowanie kary ograniczenia wolności poprzez orzeczenie prac na cele społeczne.

Obrońca skazanego przedstawiony wyżej wyrok zaskarżył w zakresie pkt I i II na korzyść skazanego M. U..

Powołując się na art. 438 pkt 1 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. **błędy w ustaleniach faktycznych**, przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez uznanie, że w przedmiotowych okolicznościach zachodzi uzasadniona konieczność zasądzenia kary łącznej w orzeczonej wysokości, podczas, gdy jest ona stanowczo wygórowana;

II. **obrazę przepisów prawa materialnego – art. 86 kk**, poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że działania skazanego M. U. nie spełniają przesłanek do zastosowania absorpcji przy wymierzaniu wyroku łącznego;

III. **rażącą surowość kary wymierzonej wyrokiem łącznym**, przejawiającą się w wymierzeniu skazanemu kary łącznej w wymiarze, który w niewielkim zakresie stanowi zmianę jego sytuacji, a także zastosowania wymiaru kary, który jest orzekany przy popełnieniu znacznie poważniejszych przestępstw.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca skazanego złożył do akt sprawy opinię sądowo-psychologiczną dotyczącą skazanego M. U., wydaną w sprawie rozwodowej I C 120/15 Sądu Okręgowego w Siedlcach, z której wynika, że córka skazanego M. U. kocha swojego ojca, tęskni za nim i potrzebuje z nim kontaktów.

Po udzieleniu głosu stronom, obrońca skazanego poparł apelację i wniosek w niej zawarty, przyłączył się także do apelacji skazanego. Skazany poparł swoją apelację i wniosek w niej zawarty, a nadto przyłączył się do apelacji swojego obrońcy. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozważając treść obu apelacji wniesionych w przedmiotowej sprawie Sąd Odwoławczy stwierdził, że w istocie zarzucają one rażąco niewspółmierność orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny. Zarówno z treści wniosków apelacyjnych, jak i wystąpień skazanego i jego obrońcy na rozprawie odwoławczej wynika, iż skarżący domagają się przede wszystkim obniżenia orzeczonej wobec M. U. kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny.

Zdaniem Sądu Odwoławczego zasadne są apelacje skazanego i jego obrońcy jedynie w zakresie zarzutu rażąco surowości orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej pozbawienia wolności, w pozostałym zaś zakresie apelacje te jako niezasadne na uwzględnienie nie zasługują.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż Sąd Rejonowy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy dokonał prawidłowej oceny w zakresie warunków formalnych koniecznych do wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk, art. 89 § 1, 1a i 1b kk, art. 569 § 1 kpk oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r.), w brzmieniu po nowelizacji obowiązującej od 1 lipca 2015 r., ze wszystkimi jej konsekwencjami. Tym samym, prawidłowo orzekł o połączeniu wobec M. U. kar jednostkowych i kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny, a także prawidłowo przyjął, że brak jest podstaw do orzeczenia wobec tego skazanego łącznej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zapadłych wobec skazanego w sprawach o sygn. akt II K 1151/10, II K 243/09, II K 1128/10, VII K 11/13, VI K 96/14, II K 990/13, VII K 228/12, II K 1449/13, II K 1150/13, VI K 617/14, II K 686/14, II K 24/15, II K 289/14 i II K 114/15.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przedstawionych przez skazanego M. U. zarzutów zawartych w uzasadnieniu jego apelacji, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że podniesione tam zarzuty dotyczące obrazy prawa karnego materialnego są pozbawione jakichkolwiek merytorycznych podstaw.

Sąd orzekając o wyroku łącznym ma obowiązek kierować się przede wszystkim treścią przepisów art. 85 i 86 kk. Z treści art. 85§1 kk wynika, że „jeżeli sprawca popełni dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną”. Z art. 86§1 kk wynika natomiast, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, dwóch lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

Jak stwierdzono wyżej Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił, iż orzeczenia zapadłe w sądach rejonowych i wymienione w wyroku łącznym jako podlegające łączeniu faktycznie podlegają łączeniu w myśl art. 85§1 kk. W wyrokach tych orzeczono kary tego samego rodzaju za przestępstwa, które nie były jeszcze wykonane. Analizując przedmiotowe wyroki Sąd Odwoławczy stwierdził, iż Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelującego skazanego nie przeoczył, iż kary orzeczone w sprawach II K 243/09, II K 1128/10 oraz VII K 11/13 były karami pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Nie bez znaczenia jednak jest fakt, iż aktualnie wobec zarządzenia wykonania tych kar, kary te należy traktować jako bezwzględne kary pozbawienia wolności i jako takie kary podlegają łączeniu.

Zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej, jako skazanie bez warunkowego zawieszenia było także przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który w wyroku z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 114/15 orzekł, iż sprawca, któremu w wyroku wymierzono karę pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji z art. 69 kk, ale wobec którego następnie zarządzono wykonanie tej kary na podstawie art. 75 kk, jest osobą skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w rozumieniu art. 89 § 1 kk. Jeżeli wobec tego za zbiegające się przestępstwa wymierzono skazanemu w wyrokach podlegających łączeniu wyłącznie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, ale później wydano stosowne postanowienia o ich zarządzeniu, to niedopuszczalne jest w świetle treści art. 85 kk i art. 89 § 1 kk zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej tym wyrokiem łącznym (OSA/Kat. 2015 nr 2, poz. 6, Legalis Numer 1281820).

Jedyną karą orzeczoną wobec skazanego z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której dotychczas nie zarządzono do wykonania w toku postępowania wykonawczego, jest kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, zapadła w sprawie SR w Radzynie Podlaskim o sygn. akt II K 1150/10.

W świetle zatem regulacji art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 89 § 1 kk, kary pozbawienia wolności w wymiarze bezwzględnym oraz kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania podlegają połączeniu, przy uwzględnieniu - w razie orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania kary - zasady „przeliczania” kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wynikającej z przepisu art. 89 § 1b KK (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 sierpnia 2016 r., sygn. II AKa 309/16, OSA Kat 2016 nr 4, poz. 9, Legalis Numer 1564543).

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim procedując w tej sprawie celem objęcia tej kary węzłem kary łącznej prawidłowo zastosował w stosunku do kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (ze sprawy II K 1150/10) „przelicznik”, określony przez ustawodawcę w przepisie art. 89 § 1b kk, zgodnie z którym miesiąc pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Rejonowy procedując w przedmiocie wydania wyroku łącznego zasadnie połączył więc prawomocnie orzeczone kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania z karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, stosując wyżej wskazany „przelicznik”.

Niezależnie od powyższego również wbrew twierdzeniom M. U. Sąd I instancji nie uchybił art. 89 §1, 1a i 1b kk. Z art. 89§1 kk wynika, iż w razie skazania za zbiegające się przestępstwo na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej w wymiarze nieprzekraczającym jednego roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Już z samej treści tego przepisu wynika, że Sąd Rejonowy nie mógł orzec wobec M. U. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ze względu na fakt, że minimalną karą, którą Sąd mógł orzec tymże wyrokiem łącznym jest kara dwóch lat pozbawienia wolności, a nadto skazany ten w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw był skazywany już na kary pozbawienia wolności. W świetle powyższego nie spełniał on wymogów do orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Niezasadne jest też twierdzenie i wnioskowanie przez tego skazanego, że właściwą wobec niego byłaby kara łączna ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, bowiem za przypisane mu przestępstwa nie był skazany na takie kary, a zatem nie mogły one podlegać łączeniu.

Przepis art. 89 §1a kk zawiera przewidziane przez ustawodawcę uprawnienie Sądu ferującego wyrok łączny do orzeczenia wobec skazanego kary bezwzględnej pozbawienia wolności w sytuacji, gdy do połączenia są bezwzględne

kary pozbawienia wolności i kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, z którego skorzystał Sąd Rejonowy, obejmując węzłem kary łącznej karę ze sprawy II K 1150/13.

Analogicznie Sąd meriti uczynił z przepisem art. 89 § 1b kk, zawierającym omówione już wytyczne co do „przeliczenia” kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na karę bezwzględną.

Z powyższych względów, zarzuty skazanego dotyczące obrazy przepisów art. 89 § 1, § 1a i § 1 b kk ocenić należy jako nietrafne.

Skazany w sposób gołosłowny i nieznajdujący odzwierciedlenia w realiach tej sprawy zaskarżonemu wyrokowi łącznemu zarzuca także niezastosowanie przepisu art. 71 § 2 kk. Kara grzywny, przewidziana w art. 71 § 1 KK, jest integralnie związana z orzeczeniem o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i nie może bez takiego orzeczenia samodzielnie egzystować. Odmienna sytuacja występuje w przypadku kary grzywny orzeczonej na podstawie art. 33 § 2 kk. W wypadku wymierzenia kary grzywny w oparciu o art. 33 § 2 KK wykonanie tej kary finansowej nie pozostaje w żadnej zależności od ewentualnego zarządzenia wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 lutego 2014 r., sygn. II AKa 9/14, Legalis Numer 831242).

Zgodnie z art. 71 § 2 kk, na poczet kary pozbawienia wolności można zaliczyć tylko grzywnę orzeczoną na podstawie art. 71 § 1 kk, orzeczoną pierwotnie obok kary pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i uiszczoną przez skazanego zanim zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności. W przedmiotowej sprawie stwierdzono, że żadna z uiszczonych przez skazanego grzywien nie została orzeczona na podstawie art. 71 § 1 kk, wszystkie swoją podstawę prawną znajdowały w przepisie art. 33 § 2 kk i związane były z działaniem sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Polemika skazanego z brakiem możliwości zaliczenia na poczet kary pozbawienia wolności uiszczonych grzywien, orzeczonej na podstawie art. 33 § 2 kk jest zatem pozbawiona merytorycznych podstaw. Podobnie jak objęcie węzłem kary łącznej skazania ze sprawy VII K 210/10, skoro kara pozbawienia wolności orzeczona w tej sprawie na dzień wydania przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyroku łącznego została już wykonana przez M. U. w całości.

Zamykając rozważania w kwestii kary łącznej grzywny dodać jedynie można, iż węzłem kary łącznej w pkt II zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy objął tylko kary grzywny orzeczone na podstawie art. 33 § 2 kk w wyrokach zapadłych w sprawach o sygn. VI K 96/14, II K 990/15 i II K 1449/13, które nie zostały przez skazanego uiszczone. Mając na względzie, iż obaj apelujący nie kwestionują wymiaru kary łącznej grzywny z pkt II zaskarżonego wyroku, wystarczającym będzie odesłanie do argumentacji Sądu Rejonowego przedstawionej w pisemnych motywach wyroku, którą Sąd II instancji w pełni podziela i akceptuje.

Nie można się zgodzić z wywodami apelującego skazanego, że Sąd I instancji ze względu na bliskość czasową popełnionych przez niego przestępstw oraz tożsamą kwalifikację prawną przypisanych mu czynów winien uznać, że przestępstwa te stanowiły ciąg przestępstw z art. 91§1 kk. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, że o przyjęciu ciągu przestępstw decyduje sąd rozpoznający przedmiotową sprawę, a nie sąd orzekający w sprawie wyroku łącznego.

Korekta prawomocnych wyroków jednostkowego w ramach procedowania dotyczącego wydania wyroku łącznego jest niedopuszczalna. Podstawą orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym są wyłącznie kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w odrębnych prawomocnych wyrokach.

Odnosnie problematyki pogarszania sytuacji skazanego, zaznaczyć należy, iż jeżeli zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego, Sąd ma obowiązek taki wyrok wydać i to nie tylko z inicjatywy stron, ale i z urzędu. Dlatego też wyrok łączny powinien obejmować wszystkie skazania na kary podlegające łączeniu, a nie tylko te, podane przez skazanego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. II AKa 56/12, opubl. KZS 2012/6/92).

Bliski związek czasowy oraz bliski związek podmiotowo-przedmiotowy między poszczególnymi czynami skazanego, które zostały już prawomocnie mu przypisane mają jedynie znaczenie na wymiar kary łącznej, a nie na kwalifikację prawną lub przyjęcie czynu ciągłego lub ciągu przestępstw.

Ustawodawca w przepisie art. 86 § 1 kk wyznaczył dolną i górną granicę wymiaru kary łącznej. Może być ona wymierzona w granicach od najsurowszej z kar podlegających łączeniu (zasada absorpcji) do sumy orzeczonych kar (zasada kumulacji). W tak określonych granicach funkcjonuje także model pośredni wymiaru kary łącznej, tj. zasada asperacji, która zdaniem Sądu II instancji zasadnie znalazła zastosowanie w stosunku do skazanego M. U..

Sąd Rejonowy w wyniku połączenia skazanemu kar pozbawienia wolności ze spraw o sygn. II K 1151/10 – 2 lat pozbawienia wolności, II K 243/09 – 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, II K 1128/10 – 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, VII K 11/13 – 8 miesięcy pozbawienia wolności, VI K 96/14 – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, II K 990/13 – 1 roku pozbawienia wolności, VII K 228/12 – 2 lat pozbawienia wolności, II K 1449/13 – 8 miesięcy pozbawienia wolności, II K 1150/13 – 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat tytułem próby, VI K 617/14 – 10 miesięcy pozbawienia wolności, II K 686/14 – 2 lat pozbawienia wolności, II K 24/15 – 10 miesięcy pozbawienia wolności, II K 289/14 – 1 roku pozbawienia wolności i II K 114/15 – 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, był uprawniony do wymierzenia M. U. kary łącznej w granicach od 2 lat do 18 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Tak wyznaczony górny i dolny próg kary łącznej, określają wskazane powyżej nieprzekraczalne, wynikające z przepisu prawa karnego materialnego art. 86 § 1 kk, granice jej wymiaru.

Na marginesie należy stwierdzić, iż w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wadliwie wskazał, że górna granica kary orzeczonej wyrokiem łącznym wynosiła 18 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności a następnie prawidłowo, że wynosiła ona 18 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności. Uchybienie takie nie miało jednak wpływu na treść rozstrzygnięcia, w sytuacji, gdy Sąd Odwoławczy mógł samodzielnie zsumować kary jednostkowe i obliczyć, iż górną granicę wymiaru kary łącznej stanowiła kara 18 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności zwłaszcza, że Sąd Odwoławczy obniżył wymiar kary łącznej pozbawienia wolności dla M. U., a zatem uchybienie to straciło na znaczeniu.

Obrońca skazanego w ramach wzniesionego środka zaskarżenia nie kwestionuje konfiguracji łączonych kar oraz prawidłowości pierwszoinstancyjnego ustalenia, iż wobec skazanego M. U. w efekcie połączenia kar jednostkowych winna zapaść bezwzględna kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. obrońca oskarżonego zarzucając zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, obrażę przepisu art. 86 kk i rażącą surowość kary w istocie zarzuca rażącą surowość kary łącznej orzeczonej wobec skazanego M. U. i wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Zarzut z pkt I wniesionej przez niego apelacji stanowi de facto zarzut rażącej surowości orzeczonej przez Sąd Rejonowy kary łącznej pozbawienia wolności.

Zarzut z pkt II apelacji obrońcy, tj. obraza przepisu art. 86 § 1 kpk w formie zakreślonej przez tego skarżącego, jaka polegać miała na braku zastosowania w sytuacji skazanego M. U. zasady pełnej absorpcji, pozostaje absolutnie wykluczona, albowiem przepis ten nie obliguje Sądu procedującego w przedmiocie wyroku łącznego do stosowania tej zasady, określając jedynie granice wymiaru kary łącznej, której Sąd Rejonowy przecież nie przekroczył.

Zagadnienie to doskonale zobrazował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 marca 2016 r., sygn. IV KK 70/16, gdzie orzekł, iż przepisy art. 85 kk i art. 86 kk określają w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej, nie zawierają nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest więc żadnym obowiązkiem sądu orzekającego czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste, że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Stąd zastosowanie którejkolwiek z zasad: absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia,

jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem (Legalis Numer 1444864).

Wobec stanowiska Sądu Najwyższego, przedstawionego w powyższym judykacie, które w pełni podziela także Sąd Okręgowy w Siedlcach, wniosek skazanego i jego obrońcy o wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji i wymierzenie M. U. kary łącznej 2 lat pozbawiania wolności, gdzie najsurowsza kara 2 lat pozbawienia wolności (notabene takich kar podlegających łączeniu było aż trzy, zaś dwie z nich już uprzednio w wyrokach jednostkowych miały walor kary łącznej) niejako „pochłania” wszystkie pozostałe kary z innych 13 wyroków podlegających łączeniu, uznano za niemożliwy do przyjęcia. Postulowane rozstrzygnięcie oznaczałoby w istocie quasi darowanie skazanemu odbycia kary z trzynastu prawomocnie osądzonych spraw i tym samym bezkarność M. U. za przestępstwa, które zostały mu w nich przypisane. Klóciłoby się to zarówno z celami kary oraz przepisem art. 85a kk.

W tym kontekście, skazany niesłusznie wskazuje także, iż początkowo Sądy I instancji procedujące w jego sprawach obdarzały go dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary, albowiem stosowania wolnościowych kar i środków karnych nie spełniło swoich celów i nie powstrzymało go przed popełnianiem kolejnych przestępstw. Niewątpliwie, gdyby Sądy orzekające w sprawach M. U. posiadały wiedzę o licznych toczących się przeciwko niemu postępowaniach oraz zapadłych wyrokach, w których orzeczono kilkakrotnie karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i kary bezwzględne, nie postawiłby po raz kolejny pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Mnogość spraw karnych M. U., dotyczących przestępstw o tożsamej kwalifikacji prawnej (art. 286 § 1 kk), świadczy niewątpliwie o tym, iż skazany pomimo świadomości co do uprzedniej karalności, w tym też konieczności przestrzegania porządku prawnego w związku z wyznaczonym okresem próby, ponownie popełniał kolejne oszustwa, mając pełne rozeznanie co do ich konsekwencji. Siła argumentów przemawiających za korzystnym ukształtowaniem kary łącznej zdecydowanie słabnie w przypadku sprawcy, który popełnił kolejne liczne, przestępstwa po wydaniu pierwszego wyroku skazującego go za oszustwo.

Także okoliczność, iż skazany przebywając w Zakładzie Karnym tęskni za córką, z którą łączy go prawidłowe i serdeczne relacje, a w zakładzie karnym przestrzega regulaminu odbywania kary i wyraził skruchę w związku z popełnionymi przestępstwami, nie może być okolicznością, która w decydującej mierze, jak tego żądają obaj skarżący, miałaby wpłynąć na wymiar orzeczonej kary łącznej, albowiem taka postawa jest obowiązkiem każdej osoby przebywającej w warunkach izolacyjnych. Świadczy o postępującym procesie jego resocjalizacji i chęci powrotu do życia poza warunkami więziennymi. Zachowanie skazanego w czasie wymierzania kary łącznej może mieć znaczenie dla wymiaru kary, ale okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia, bo ma ono jedynie funkcję subsydiarną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2013 r., sygn. II AKa 142/13, LEX nr 1366142). Małoletnie dzieci posiada znacząca część skazanych, a M. U. popełniając kolejne przestępstwa miał pełne rozeznanie co do swojej sytuacji rodzinnej. Także odroczenie wykonania jednej z kar pozbawiania wolności, które zostało udzielone skazanemu w sprawie SR w Oleśnicy, przez przyzmat innych, aż 12 kar pozbawienia wolności wprowadzonych mu aktualnie do wykonania w warunkach więziennych, nie może mieć kardynalnego znaczenia dla orzeczenia o wymiarze kary łącznej.

Rozstrzygnięcie Sądu II instancji w zakresie obniżenia wymiaru kary pozbawienia wolności determinował jednak bliski związek czasowy i podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami skazanego, który w ocenie Sądu Okręgowego został w niedostatecznym stopniu uwzględniony przez Sąd Rejonowy.

W uzasadnieniu wyroku przemilczano m.in. fakt, iż kwalifikacją prawną wszystkich czynów, za które został skazany M. U. jest ten sam przepis art. 286 § 1 kk. Kardynalne znaczenie w tym względzie mają także przeanalizowane przez Sąd Okręgowy same daty czynów oraz daty prawomocności kolejnych wyroków, zapadłych wobec tego skazanego. Sądy Rejonowe wskazane w części wstępnej orzeczenia wydawały w niewielkich odstępach czasowych - niekiedy było to zaledwie kilkanaście dni. Doskonałym przykładem są sprawy: II K 1449/13 w stosunku do VII K 288/12 oraz II K 1150/13 w stosunku do sprawy VI K 617/14. Niezwykle podobne były także opisy czynów przypisanych skazanemu

w poszczególnych wyrokach, związane z wykorzystaniem sposobności wynikającej z prowadzenia działalności gospodarczej. Jednocześnie popełnienie przez M. U. szeregu oszustw, w ocenie Sądu Okręgowego stanowi czynnik prognostyczny przemawiający za odstępstwem od zasady pełnej absorpcji. Wskazuje bowiem na daleko posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru, a było sposobem na życie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. II AKa 196/16, Legalis Numer 1564503).

W świetle powyższego Sąd Odwoławczy podzielił stanowiska obu apelujących, iż orzeczona wobec M. U. kara łączna w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności nosi cechy rażącej surowości.

Zdaniem Sądu Okręgowego, kara łączna w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, poza tym, iż uwzględnia dyrektywę wiodącą wynikającą z art. 85a kk oraz wszelkie przedstawione wyżej uwagi, różni się drastycznie od prostego sumowania kar jednostkowych i co wymaga podkreślenia jest niższa o ponad 10 lat od górnej granicy kary łącznej (18 lat i 4 miesiące), stanowiąc właściwe, adekwatne i współmierne podsumowanie całokształtu działalności przestępczej M. U.. Z pewnością wyeliminuje swoistą konkurencję kar wprowadzonych M. U. do wykonania w tym samym czasie. Innymi słowy, kara ta jest sprawiedliwa i właściwie wyważona, a ukształtowanie jej na poziomie 8 lat pozbawienia wolności gwarantuje, że spełni ona swe cele, tak w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania. Skoro kara łączna stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań skazanego, to winna być także racjonalną z prewencyjnego punktu widzenia, reakcją za popełnione przestępstwa, nie zaś przejawem bliżej nieuzasadnionej i wręcz niezrozumiałej, ze społecznego punktu widzenia, pobłażliwości.

Kierując się przedstwionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy nie dostrzegł przesłanek przemawiających za uwzględnieniem wniesionych apelacji w szerszym zakresie i dalszego obniżenia wymiaru kary łącznej.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od wydatków za II instancję, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawia sytuacja materialna skazanego, który obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, której koniec pozostaje dość odległy oraz fakt, iż w zakładzie karnym nie pozostaje on zatrudniony odpłatnie, ale także względy słuszności związane bezpośrednio z częściowym uwzględnieniem wniesionych skarg apelacyjnych.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w sentencji wyroku.